

blive i ikke ringe Grad byrdefuldt og i mange Tilfælde næsten uoverkommeligt for de paagældende, naar man bibeholder den skriftlige Procedure. Som Følge heraf vilde dette Mindretal have anset det heldigt, om den foreslaaede Ordning var bleven indskrænket til kun at angaa visse Sager, hvor Sagkundskaben kan være af Betydning, saasom Sager angaaende Paasejling og Værgeløn, samt saadanne Straffesager, hvor der er Spørgsmaal om at berøbe en Skipper, Styrmand eller Massinmester Retten til at føre Skib eller fare som Styrmand eller Massinmester. I Forbindelse hermed finder dette Mindretal, at Forslaget gaar noget for vidt, naar det (se § 3) paalægger de søkynlige Medlemmer en Forpligtelse til at fungere som Dommere paa Steder, der kunne ligge endog meget langt fjernede fra deres Hjem, hvorved Ombudet vil kunne paaføre vedkommende store Ulemper og direkte Tab, og Mindretallet vilde derfor have anset det hensigtsmæssigt, om denne Forpligtelse var bleven begrænset, saa at de paagældende søkynlige Medlemmer i Lighed med, hvad der gælder for Vidner, ikke være pligtige til at rejse længere end 4 Mil fra deres Bopæl for at udføre deres Hverv. — Samme Mindretal vilde derhos have anset det heldigt, om Forslaget havde indeholdt nøjagtige reglementariske Bestemmelser for disse ny Domstole, saasom om Fristen for Domsaffigelse, Voteringsmaade, det Barsel, der skal gives de søkynlige Medlemmer, o. s. v., samt om, hvorledes der skal forholde, hvis der overhovedet i en enkelt Sag ikke kan faas det fornødne Antal søkynlige Medlemmer, et Tilfælde, der vistnok ikke vil blive helt ukænkeligt.

Da imidlertid hertil stigende Endringsforslag ikke have fundet tilstrækkelig Tilslutning i Udvalget, har Mindretallet — paa en enkelt Undtagelse nær, hvorom henvises til Bemærkningerne til § 8 — anset det unyttigt at stille saadanne, og skal derfor indskrænke sig til at henlede Opmærksomheden paa disse Punkter.

Et andet Mindretal (Knudsen), der i øvrigt slutter sig til det øvrige Udvalgs Indstilling, har dog fundet Anledning til at foreslaa en forandret Affattelse af Lovforslagets § 5.

I øvrigt finder Udvalget Anledning til at knytte følgende Bemærkninger til Forslagets enkelte Paragraffer.

Til § 1.

Naar Forslaget bestemmer, at Rettens Formand foreløbig alene kan foretage det fornødne til Fremme af en Undersøgelse, der ikke taaler Opjættelse, saafremt de søkynlige Medlemmer ikke betimelig kunne komme til Stede, formener Udvalget, at den samme Regel ogsaa under den nævnte Forudsætning bør kunne komme til Anvendelse ved Optagelse af Søforklaringer. At et Ophold, for at staffe de søkynlige Medlemmer til Stede ved Paahørelse af en Søforklaring, kan medføre betydelige Ulemper og Besøftninger for vedkommende Skipper, der mulig hindres i at benytte en gunstig Lejlighed til at fortsætte sin Rejse, behøver næppe at paavises, og det er derfor formentlig i Skibsfartens Interesse, at der under saadanne Omstændigheder gives Rettens Formand en Bemyndigelse til alene at kunne optage Søforklaringen. Naar Bemyndigelsen derhos indskrænkes til saadanne Tilfælde, hvor Forretningen ikke taaler Opjættelse, finder Udvalget, at der ikke kan være nogen Betænelighed ved at give den, og det saa meget mere, som Søforklaringen under saadanne Omstændigheder ordentligvis kun vil tilsigte at konstatere et eller andet mindre Uheld, og saaledes nærmest maa betragtes som en fyldigere Form for den nu brugelige Søprotest, der efter Søloven vil bortfalde.

Udvalget er enigt med Forslaget i, at der ikke altid vil være tilstrækkelig Grund til ved Udmeldelser af Mænd til Foretagelse af de i Søloven omhandlede Syns-, Skøns- og Takationsforretninger at opholde disse Forretninger for at tilkalde de søkynlige Medlemmer, navnlig da Forholdene paa sine